

Edita: Red Catalana
de Prensa de F.E.T.
y de las J.O.N.S.
(Depósito Legal:
B.1266-60)

Director:
Antonio Algué Riera
Redacción:
Biblioteca Popular
Admón.:
Av. Caudillo, 16, 3.º
Imprenta:
Gráf. Perramón
Manresa

SURIA

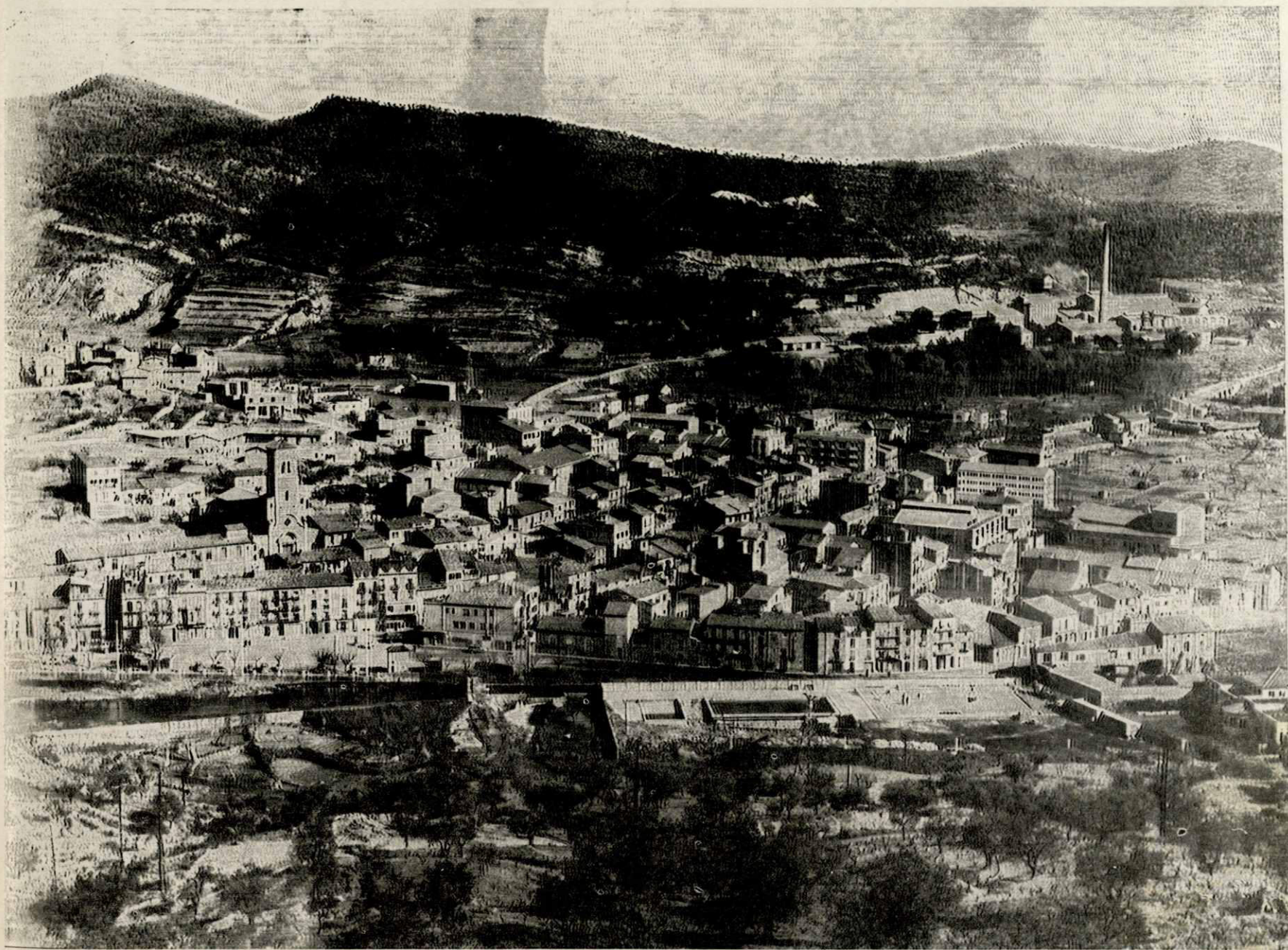
SEMANARIO DE INFORMACION LOCAL

Año XVIII - II Epoca - Núm. 864

Suria, día 6 de Julio de 1968

Precio: 6 ptas.

NUMERO
EXTRAORDINARIO
DE
FIESTA
MAYOR

La extensión y lo accidentado de la configuración urbana de nuestra villa pone dificultades al objetivo fotográfico para recogerla en toda su amplitud panorámica

He aquí una vista parcial tomada desde Salipota con las instalaciones exteriores de las minas de potasa al fondo. (Fot. VILA)

Festa Major de Súria

Súria riu engalanada
vora el riu festejador,
amb la cara il·luminada
car és la «Festa Major».

Castells de foc, concerts, danses
i el goig que li esclata al pit
i desitjos i esperances,
somnia fins a l'infinit.

Sentir-se l'esperit lliure,
la taula en plena abundor
i el cor esclatant de riure.
Això és la Festa Major.

Veniu, pobles del voltant,
per cada ull un nou encant
i un braç obert que us espera
per portar-vos al sarau.

Sota del nostre cel blau
tota cara és riallera.

Joves i vells i mainada
ompliu el cor d'illúsió
i de joia entusiasmada
car és la Festa Major
que deixarà el llanguiment
de pensar: «Fins l'any vinent»
amb l'ànima enamorada.

Súria riu engalanada
vora el riu festejador,
amb la cara il·luminada
car és la «Festa Major».

SALVADOR PERARNAU
Mestre en Gai Saber

SALUDOS AMIGOS...

Suria se prepara activamente para celebrar solemnemente la Fiesta Mayor 1968.

A estos preparativos llenos de entusiasmo y esperanza se une este semanario, portavoz de la vida local, ofreciendo a sus lectores y a la villa este número extraordinario como heraldo de la Fiesta Mayor que, D. m., vamos a celebrar en paz y prosperidad la semana próxima, fiesta que a todos desea óptima y feliz y motivo del mejor recuerdo.

Narracions i contes

(Colaboración literaria)

Nuestro laureado poeta don Salvador Perarnau, ha sido galardonado también repetidamente por sus trabajos literarios en prosa.

A continuación les ofrecemos una narración de rancio sabor suriense que

por su mérito obtuvo el "accèsit" del Premio "Condal", adjudicado en Barcelona el 6 de abril de 1954.

Solamente el título tiene ya una significación:

En Fumeli

Lema: Això em doneu?

Era simpàtic per contrast. Malhumorat, rondinaire, lleig, brut, malforjat i malcarat, però tan original, que es feia interessant i, per tant, en certa manera simpàtic. Tenia la cara llarga, ossuda i el nas ganxut, nas de jueu.

Era un captaire asidu de casa meva on venia dos cops per setmana a recollir l'almoina. Mai no l'havia vist content. Ja podieu donar-li el que volguéssiu que ell havia de remorejar: "Això em doneu?". Aquesta era la seva frase de remerciament.

Jo l'he conegut vell, molt vell. L'he vist passar per casa durant anys i anys i l'he vist sempre vell igual, ni més ni menys. Adhuc he arribat a forjar-me la idea de que ja va néixer vell, i fa molts anys que l'he perdut de vista; però, encara potser passa per casa, vell igual, predestinat a no morir mai. Si fos capaç de creure en ànimes en pena, diria que en Fumeli no era altra cosa: una ànima en pena que un bon dia aparegué en forma de vell i que anava continuant, eternament, la forma i la pena.

Trucava a la porta sense dir ni un mot. No demanava res. Era el seu posat i la seva vestimenta que us deien qui era i què volia. Però, ell no demanava res. "Ola, Fumeli! —li deia la meva mare—. Fa fred aquest matí! Què us menjaríeu un plat de sopa bullida?". Ell feia anar el cap en moviment de pèndula, en expressió de dubte o de menyspreu indecís i feia: "Pès! Sopa? Sopa?...". Tornava a moure el cap en el mateix sentit i deia: "Bé, si no teniu res més!". "Prou que tinc res més —feia la meva mare— però, es que el calent va bé amb aquest fred que fa!" —"Calent?, calent?"— feia ell, fent anar el cap de la mateixa manera. I es menjava la sopa i marxava sense dir ni un mot.

Si li donàveu pa, perquè li donàveu pa; si lo dinàveu fruita, perquè li donàveu fruita, ell trobava sempre motiu de remorejar i d'expressar el seu malcontentament: "Això em doneu?". Com que els extrems es toquen, era simpàtic de tan antipàtic.

Una vegada trucà a la porta i la meva mare li digué: "Ola, Fumeli!". Que voleu un parell de sardines? Són bones, et!" —"Sardines?, sardines?, pès! Si no teniu res més!"— i prengué les sardines. Però, les mirava d'una fàisó tan diferent del que solia que jo vaig pensar: "Aquest Fumeli avui farà la seva" i em vaig decidir a seguir-lo del més prop possible.

Casa meva és al peu de la carretera. Desota la carretera hi ha un pla d'hortes i el riu. El riu va estrenyent les hortes, a mesura que va devallant fins que es troben la carretera i el riu. En Fumeli anava carretera avall, i jo el seguia. El sentia murmurar, però, no li arribava a entendre cap paraula. Així que arribava a l'indret on es troben la carretera i el riu en Fumeli s'aturà, mirà les sardines damunt la ma estesa i feu aquest raonament: "Sardines?, sardines?... El sol és a l'espai, els arbres al boc, els ceps a la vinya

i... els peixos?... i els peixos?..." i, resolut continuà: "...i els peixos a l'aigua! Cada cosa al seu destí!" i rebaté les sardines al fons del riu.

—Caram! Fumeli!, si que us agraden poc les sardines —vaig fer jo—. No sé per què les heu tornades a l'aigua, si ja en venien. Que potser heu pensat que l'enyoraven?

—Oh!, ja veureu, ja veureu!. Tots tornem allà d'on venim, potser per tornar a ésser el que érem o per transformar-nos en un altre ésser.

—Home! Fumeli, això que dieu és molt profund; jo no hauria cregut mai que un captaire fos capaç de parlar d'aquesta manera.

—Oh! captaire... captaire... Ja ho heu dit, vós, "captive". Què creieu que no són homes els captaires?

—Ja ho crec!, i dignes de tota consideració, encara que el sentiment principal que tenim vers ells sigui la pietat.

—Jo sóc captaire "per accedens", de la mateixa manera que podria ésser un gran senyor!

—Ah!, i com és això, Fumeli?

—Fumeli!!! Fumeli!!! Ni Fumeli, no em dic! Es a dir... ja està bé, Fumeli. Al fi i al cap em podria dir un altre nom que seria tan vulgar com el de Fumeli i això no canviaria gens la cosa.

En Fumeli es descarregà el sac vell i esparracat que portava a l'espatlla, feu passos cap a la vorera de la ruta, posà el sac a terra i s'hi assegué, dient:

—Ja em perdonareu que estic molt cansat.

—Sí, sí, seieu, Fumeli.

Portava una camisa vella i bruta, sense botons, que deixava veure a post del pit peluda i part alta del ventre per on deixava escórrer la seva mà i, mirant-me amb uns ulls menuts, vius i dolços, de mirada escrutadora, em digué:

—"Etiam si non iudex, quamobrem sum iustitia".

—Caram!, caram! Fumeli, llatí i tot?

—Sí, llatí i tot! Sóc una mena d'ablatiu absolut, traduït per gerundi o per relatiu... i, tan relatiu, que acabo gairebé de traduir-me en silenci.

—Que havieu estudiat, potser?

—Sí, encara estudio.

—Teniu carrera?

—Sí, sóc advocat, però, tan dolent que no he sabut ni defensar la meva pròpia causa, o, si voleu, tan bo que no he sabut impugnar la dels altres. Es veu que no serveixo per a engalipadro.

Una pausa, un arronsament d'espatlles i, tranquil·lament digué: "Fiat voluntas..." i com que em tenia a mi al davant, no gosà dir "tua". Anava passant la mà per damunt la panxa arrissant el pèl.

—Que teniu polls, Fumeli?

—Sí.

Em va mirar amb la mirada fixa i repetí, somrient:

—Sí, sí; són els homes del món de la meva panxa. M'hi diverteixo molt:

(Pasa a la pág. siguiente)

Al mismo tiempo de ofrecerles su calidad en cordero y ternera, les desea una feliz FIESTA MAYOR y unas agradables VACACIONES

Carnicería JOSE SABATA

Salvador Vancell, 23 - Teléfono núm. 71 - SURIA

Felices Fiestas de 1968 les desea

Carpintería y Ebanistería

Juan Bta. García

ASTRAL

EL COLCHON DE MUELLES DE ALEGRE DESPERTAR

TALLER: Angel Guimerá, 38 - Teléfono 140
DESPACHO: Vilanova, 3 SURIA

Farmacia DORCA

SURIA

Salvador Vancell, 10
Teléfono número 20

Josep Esquius Borrás

A LA VOSTRA DISPOSICIO
TOT LO BO I MILLOR

Pío Maciá, 15

SURIA

Teléf. 187

COMESTIBLES
FRUTAS

TOCINERIA
HELADOS

Casa Bacardit

Teléfonos núms., 104 y 105

SURIA

Ultimas novedades
para la temporada

Calzados OLIVA

C. San José, 10

SURIA

Tendencias del tocado femenino

Nada tan bello ha encontrado la mujer española para su tocado, como la clásica peineta y mantilla, cuyo adorno la embelleza y la hace auténtica y maja de la raza. Elegante y señera, es la mantilla un alarde señorial de severo y a la vez, encantador porte y cuya realeza, ha ostentado la mantilla incluso en el lejano México, con éxito sin precedentes, como el homenaje a la mujer de la madre patria. Adorno sin igual y marco incomparable para el rostro femenino.

Otro atributo de belleza en la mujer —especialmente en las más jóvenes— y de una innegable naturalidad, es el cabello suelto. Una larga y profusa melena, cuidada y de una tonalidad atractiva, es también adorno de perfecto acierto, y que presta encanto a

la mujer que posee largo y hermoso cabello. Modalidad que va a toda joven y a todo tono de pelo siempre que éste responda a todas las calidades que se hacen admirar.

Actualmente, pero, la moda de imitación a todos los estilos exóticos y extravagantes, ha dado a la mujer opción a utilizar los tocados más dispares y más llamativos existentes en todas las latitudes. Así, ha tenido últimamente gran aceptación entre las más elegantes, la utilización de los sombreros "Vaquero", imitación del oeste americano, al que combinan con atuendos que, en el lejano oeste, jamás hubiesen llegado a imaginar, y que hoy las creaciones de la moda colocan en primer plano. Extravagancias que no se hallan precisamente dentro del mejor gusto, y que restan femineidad a la mujer, pero que, por rendirse a la moda, no se vacila incluso en restar la belleza que puede aducir un tocado. Pero... ¡Son conceptos diferentes de la belleza! Unos conceptos que vienen tan sólo a ilustrar, demostrando tan escaso gusto y que, podemos comparar con el encanto femenino y que, podemos comparar con el encanto femenino y elegante de una mantilla, y de una hermosa cabellera.

LIBRERIA PAPELERIA

**Marcos
Torrescasana**

González Solesio, 9 - Teléf. 79
SURIA

Feliç Festa Major

Carnicería Badía

Novedades MONTSERRAT

de María Vila Casas

Salvador Vancell, 14 Teléfono 94 SURIA

Ramón Esquius Borrás

DEPOSITARIO OFICIAL DE
EURO PILS
LECHE LACPUR
TRI-NARANJUS
CHAMPAÑA BLANCHER
AGUA SAN NARCISO

Vilanova, 8 SURIA Teléf. 216

Calzados Guilanyá

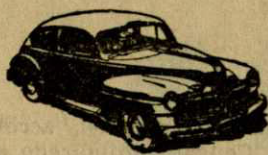
Variedad en modelos
para todos los gustos

A. Guimerá, 1 SURIA

Transportes y Encargos **FABREGAS** SURIA

SERVICIO DIARIO A BARCELONA Y VICEVERSA
Corresponsalías en BARCELONA

Calles: Llull, 26 Teléfonos: 225 99 26
Almogávares, 22 226 41 22

**Autos Alquiler
BELMONTE**

G. Solesio, 3
Teléfs. 285 y 97
SURIA

Le ofrece su esmerado
servicio de Autos Alquiler Sin Chófer

¡NOVIOS!
Suviaje de luna de miel
será más agradable y
económico.

Sus VACACIONES
más deliciosas y cómodas

Para todos sus
desplazamientos
¡Consúltenos!

Disfrutará de más ventaj
as, menos riesgos y
preocupaciones que si
dispusiera de coche
propio.

¡No lo olvide!

**Pascados frescos
Jaime
Claret**

ESPECIALIDAD EN ENCARGOS
SERVICIO A DOMICILIO
Salvador Vancell, 5 - Teléf. 73
SURIA

Joaquín
Cols

ALQUILER DE TAXIS

TELEFONO 23

MERCERIA

Filomena Reguant

EXTENSO SURTIDO EN GENEROS DE PUNTO

González Solesio, 39 - Teléfono 124 - SURIA

28
Junio
1957

¿Recuerda esta fecha?

Publicado el pasado 31 de enero el primer ejemplar del semanario "El Surienc", hoy sábado ha aparecido normalmente el número 22, con el cual habrá finalizado dicha publicación. — A. M.

Viene de la página anterior

rebolcada a l'un, rebolcada a l'altra!
Faig de Destí.

—I si és massa poblat el món de la vostra panxa?

—Oh!, aleshores els extermino, com fan els homes, igual, igual! Es molt divertit fer de Destí!

Tornà a arronssar les espatlles i restà callat, callat com quan esperava l'almoïna al portal de casa meva.

—Un rebolcat nés? —vaig fer jo.

—Com un poll, igual que un poll!

—i tornà a gratar-se la panxa.

Feia un sol de mitjans de febrer que deixava la vall tèbia i tenyia les coses de color de mel. En Fumeli bevia el sol com una beguda màgica àvid com un llangardaix.

—Quan la meva Mariona vivia, tot era diferent —digué incorporant-se—; ni aquest sol no és més dolç ni tan brillant... Després... després... Quan hom rellisca... si ve pendent... i si cap braç no t'empara!

Aixecà el ulls enlaire, humitejats d'una llàgrima, i mirant fit al cel, amb els braços estesos com un Francesc d'Assis, digué, amb el mateix to que solia dir-ho a la meva mare:

"Això em doneu?... Si no teniu res més!..." —i tenia un posat místic com un sant.

Es carregà el sac a l'espatlla, el sac-sejà dues o tres vegades, em mirà com avergonyit que l'hagués vist plorar i repetia:

I au! i au! i ara au! tornem-hi!; la ruta al davant! i ponts i coves i tardes basardoses i clars de lluna dolços i suaus i sols i pluges i vents! i au! la ruta infinita!

—o—

D'això ja fa molts anys. Jo era barbamec encara. En Fumeli —si veritablement no era predestinat a no morir mai— ja deu ésser mort. Jo el recordo, però, amb el seu nas ganxut i prim, cara llarga i ossuda i callat, sempre callat, esperant l'almoïna. Iestic segur que d'aquesta mateixa manera va arribar a l'eternitat. Me l'afiguro amb la mirada fixa i la mà estesa en actitud de pidolar i que, en entrar a la benaventurança, també diria a Déu:

"Això em doneu?". Però, aquesta vegada, content i admirat de la glòria merescuda.

Juan Puig Casas

CALZADOS

«LA REFORMA»

Sta. Bàrbara, 7 SURIA

Re
Benv
Havie
a l'enve
una oc
bava m
rastera
Era una
que mu
unes se
familiar
bon veu
Pero
xic últi
cions d
totes les
i el diu
llariem
ferm. Q
puleritu
hi falté
sar cap
corbata
i una
per no
mancav
I per
Major,
tava se
taqués
va néix
pel can
mala es
anava a
vertia e
vers el
aconseg
a les o
menuda
P
EIS
LA M
Se co
P
Expo
B
Toda
que
borde
age